

vist er nødvendigt, hvis ikke Ministeriet skal være nødt til idelig og idelig at gøre Brug af sin Dispensationsret eller lade Embederne henstaa ubesatte paa Grund af lav Lønning, idet man ingen kvalificerede Ansøgere kan faa.

Det andet Punkt, der er berørt af den ærede Minister, er Forholdet til de private Skoler. Det var jo i sin Tid et meget omstridt Spørgsmaal, og jeg kan sige, at Stemningen her var principielt imod at give Tilskud til de private Skoler. Jeg skal ikke komme ind paa dette Spørgsmaal, man havnede jo i en Overenskomst, saaledes som den blev udtrykt i den gældende Lovs § 33. For at undgaa de Misligheder, der kunde befrygtes at ville gøre sig gældende, lagde man fremfor alt Vægt paa, at der ikke blev givet et bestemt Tilskud pr. Elev i de private Skoler, idet det vilde føre til, at jo flere Elever Privatskolerne fik, desto større Tilskud fik de. Princippet i Overenskomsten var derfor det, at der skulde være en fast Grænse for Stats-tilskuddet. Inden for denne Grænse kunde det uddeles efter Elefantallet, dog ikke ud over 6 Kr. pr. Elev. Jo flere Elever Privatskolerne fik, desto mindre blev forholdsvis Tilskuddet paa Grund af den faste Grænse. Efter Forslaget er den faste Grænse jo bibeholdt, men den er forhøjet fra 35,000 til 45,000 Kr. Dermed mener jeg, at Princippet er fastholdt, og spørger man: er der nogen Grund til Forhøjelsen, saa kan man naturligvis være mer og mindre tilbøjelig til at erkende det, men det er i hvert Fald rigtigt og stemmende med de faktiske Forhold, at det Tilskud, der er givet og har kunnet gives inden for den tidligere gældende Grænse, ikke paa langt nær er naaet op til de 6 Kr. Naar man altsaa forhøjer dette noget og aabner Mulighed for at komme noget højere op, end det faktisk har kunnet lade sig gøre hidtil, saa er det, mener jeg, ogsaa en af de Lempelser, man med Rette kan gøre i en Lov, der indskrænker sig til at ville supplere og ændre, uden at røre ved Princippet. Anderledes vilde Sagen stille sig, hvis et af Folketinget først vedtaget Forslag var kommet op til os, det vilde netop være i bestemt Strid med det Princip, dette Ting en Gang ønskede fastholdt.

Der er et tredje Punkt, jeg dog ikke skal dvæle nærmere ved, fordi det nødvendig maa komme til Overvejelse i Udvalget, men som jeg blot skal sige et Par Ord om, da det vitterligt inden for Lærerverdenen har vakt meget Røre og det ogsaa har været Genstand for Forhandling og Af-

stemning i Folketinget. Det er Anciennetets Beregning for Timelærerne. Den gældende Lovs Bestemmelser derom have jo vist sig at være uklare, Regeringen har haft sin Opfattelse, men under en stedfunden Proces har det vist sig, at den Domstol, som har haft med Sagen at gøre, har haft en anden Opfattelse, og det er muligt, at Højesteret, for hvilken Sagen, saa vidt jeg ved, nu verserer, vil godkende den Afgørelse, som den tidligere Instans har truffet i Modstrid med Regeringen. Under disse Forhold maa det altsaa siges, at der er en Uklarhed til Stede, og det er jo kun af Agtelse for Domstolens Afgørelse, at man mener, at, for saa vidt Resultatet bliver, at Uklarheden løses til Fordel for Lærerne, saa bør det respekteres fra alle Sider. Dette gaar ogsaa den Bestemmelse, som blev vedtagen i Folketinget, ud paa. Men saa er der et andet Spørgsmaal, som er uafhængigt af dette, og som den højtærede Kultusminister med Rette maa stille. Er der en Uklarhed, maa den fjernes for Fremtiden; dette ligger netop inden for Forslagets Ramme. Herom er der nu vedtaget en Bestemmelse, som træffer en Afgørelse med Hensyn til Fremtiden, og paa hvis Tydelighed der intet kan være at udsætte. Men der kan jo ogsaa rejses det Spørgsmaal, om den nu ogsaa er fuldt tilfredstillende over for de muligvis berettigede Ønsker, som kunne næres fra Timelærernes Side med Hensyn til at medtage deres Anciennet, naar de senere faa Ansættelse ved en anden Kommunes Skole end den, hvor de have fungeret som Timelærere. Derom kan der jo være forskellige Meninger. Jeg vil for mit personlige Vedkommende blot udtale, at jeg tror, at Ministeren har haft Ret i, at det Forslag, som er stillet fra Regeringens Side i det Øjemed at løse Uklarheden, og som er vedtaget af Folketinget, er stemmende med de Tanker, man havde om Sagen, da vi arbejdede paa Loven af 24. Marts 1899, men som — det erkender jeg — ikke have fundet et korrekt Udtryk. Dette mener jeg, at man under alle Omstændigheder maa give den højtærede Minister Ret i. Men det udelukker jo ikke, at man overvejer, om det ikke vilde være rigtigt at give Timelærerne en endnu bedre Stilling for Fremtiden end den, man den Gang tilsigtede, og som da blev vedtagen. Dette er et Spørgsmaal, som jeg paa dette Stadium ikke skal udtale mig nærmere om, idet jeg mener, at det vil blive overvejet af det Udvalg, som jeg senere skal have den Ære at fremsætte Forslag om.